

§ 6.

1) S. Henshold til de almindelige Bemærkninger foreslæger Udvalgets Mindretal, at Summen nedsættes med et Beløb 556 Rd. 5 $\frac{1}{2}$, der var anvist inden 31te Marts 1861. (jvfr. Bilag D).

2) Udvalget har modtaget følgende Skrivelse fra Ministeriet:

„Da Justitsraad N. Rosenstand-Goisse paa Grund af en Sindsyghdom ved allerhøjeste Resolution af 30te April 1860 blev i Naade entlediget som Chef for Indenrigsministeriets Archivcontoir, oppebar han foruden en Gage af 1600 Rd. med tilsvarende Lønningsforbedring tillige et personligt Tillæg af 80 Rd., der udrededes af de lauenborgske Intrader. Sammenhænet hermed var følgende: de fra gammel Tid hidrørende saakaldte lauenborgske Kammerfiskegebyrer (for Bevillinger, Bestallinger o. a. l.) bleve efter denne Landsdeels Erhvervelse ved kongelig Resolution af 15de Mai 1819 i et vist Forhold fordeelte imellem en Deel Embedsstillinger i det daværende Rentekammer paa Grund af den ved Hertugdømmets Erhvervelse foraaarsagede Forøgelse af Bedkommendes Forretninger. I 1848 bortfaldt disse Gebyrer; men ved allerhøjeste Resolution af 23de Juli 1852 tilstodes der de daværende Embedsmænd, som hidtil havde været Lodtagere i dem, som Erstatning visse faste Beløb som personlige Tillæg, der skulde bortfalde pro rata ved eventuel Gageforhøjelse; disse personlige Tillæg udrededes af Hertugdømmet Lauenborgs Intrader. Rosenstand-Goisses Tillæg fastfattedes til 280 Rd., men reduceredes til 80 Rd. af Hensyn til, at han ved Indenrigsministeriets Oprettelse og sin Ansættelse som Chef for dets Archivcontoir havde fra 1ste Januar 1849 opnaaet en Gageforhøjelse af 200 Rd.

Indenrigs- og Finantsministeriet vare enige i, at Pensionsloven hjemlede Rosenstand-Goisse Ret til at fordrø disse 80 Rd. medtagne i Beregningen af hans Pension; men derimod vare de af forskellige Meninger med Hensyn til Spørgsmaalet, om det dertil svarende Pensionsbeløb (53 Rd. 32 $\frac{1}{2}$) skulde udredes af Kongerigets Finantsfer eller ikke.

Finantsministeriet maatte fastholde den bekræftende Besvarelse af Spørgsmaalet, idet en Fordeling paa forskellige Landsdele af den samme Embedsmænds Pension efter dets Opfattelse kun burde skee under Forudsætning af, at han samtidig havde bellædt forskellige Embedsstillinger, hvad enten Forbindelsen mellem disse var af en tilfældig og reent personlig eller af en fastere og mere reel Charakter, men derimod ikke burde finde Sted, blot fordi en Embedsmand — hvad der ifølge Forholdenes historiske Udvikling ideligt kunde skee — i en enkelt Embedsstilling, der bestemt maatte henføres enten til en enkelt Landsdeels særlige eller til det for Monarchiet fælles Administrationsomraade, i Medfør af denne Stilling havde haft at udføre visse, under et andet Omraade henhørende Forretninger, eller oppebaaret enkelte Embedsindtægter, som directe eller indirecte udrededes af en anden Landsdeel end den, i hvis Tjeneste han stod. Finantsministeriet støttede sig i saa Henseende paa, at Kongerigets Finantslov af 28de Februar 1856 § 12, der afgiver Forudsætningen for den allerhøjeste Resolution af 21de Juni s. A., hvorved Pensionsbyrdens Fordeling deels paa Monarchiet deels paa de enkelte Landsdele gjenemførtes, udtrykkelig bemyndiger Regjeringen til som særlig Udgift for Kongeriget at opføre „Pensioner for Embedsmænd, der have staaet i Kongerigets særlige Tjeneste“, hvortil kommer, at en modsat Fremgangsmaade vilde — saaledes som Forholdene nu engang havde udviklet sig — i meget høi Grad fremkalde praktiske Vanskeligheder og Ulemper, hvis den overhovedet kunde gjenemføres, men vare uden nogen finantsiel Betydning. Hvad specielt angaaer Rosenstand-Goisses Tillæg, er det klart, at det end ikke var tillagt ham som Lønning for visse til hans Stilling som Chef for Indenrigsministeriets Archivcontoir henhørende Forretninger, men som en Erstatning for Embedsind-